

POSTANOWIENIE

Dnia 14 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Zawada

w sprawie z wniosku Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w W.
przy uczestnictwie Skarbu Państwa - Głównego Urzędu Statystycznego
o wpis,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 14 grudnia 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego w W.
z dnia 27 stycznia 2016 r., sygn. akt V Ca (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) zasądza od wnioskodawcy na rzecz Skarbu Państwa
- Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa kwotę 240
(dwieście czterdzieści) zł tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Według art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przepis ten pozostaje w zgodzie z zaleceniami Rady Europy, dopuszczającymi wprowadzanie środków ograniczających dostęp do sądu najwyższego szczebla.

Wnioskodawca zarzucił zaskarżonemu postanowieniu Sądu Okręgowego z dnia 27 stycznia 2016 r. naruszenie art. 129 § 2 w związku z art. 13 § 2, art. 244 i art. 626² k.p.c. oraz naruszenie art. 626⁸ § 2 i art. 626⁹ k.p.c., a wnioszek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadnił potrzebą wykładni art. 129 § 2 k.p.c. w zakresie dotyczącym możliwości dokonania w jego świetle wpisu w księdze wieczystej na podstawie odpisu decyzji, poświadczonego za zgodność z oryginałem przez radcę prawnego występującego w sprawie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wskazana w skardze kasacyjnej potrzeba wykładni nie występuje. Artykuł 129 § 2 w związku z art. 13 § 2 k.p.c. w zakresie wskazanym przez wnioskodawcę był przedmiotem wykładni Sądu Najwyższego w postanowieniu z dnia 2 grudnia 2016 r., I CSK 819/15. Wedle stanowiska zajętego w tym orzeczeniu, podstawą wpisu w księdze wieczystej nie może być dokument poświadczony za zgodność z oryginałem na podstawie art. 129 § 2 k.p.c. przez pełnomocnika wnioskodawcy, będącego radcą prawnym. Zaskarżone postanowienie Sądu Okręgowego pozostaje w zgodzie z tą wykładnią.

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, a o kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnął zgodnie z art. 520 § 3 k.p.c. w związku z art. 11 ust. 3 ustawy z dnia 8 lipca 2005 r. o Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa (jedn. tekst: Dz.U.2016.1313) i art. 99 k.p.c. oraz § 5 pkt 5 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności

adwokackie (Dz.U.2015.1800 ze zm.) i § 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. 2016.1668).

jw